

Koncert

V neděli 12. února se uskuteční sólový recitál Slávka Klecandra, zpěváka duchovně laděné skupiny Oboroh. Začátek vystoupení je v 15.30 hod. v Modrém salonku Brdského památníku na Náměstí.

Chrámový sbor informuje

Již půl roku se schází nově posílený chrámový sbor. Na poslední výzvu zareagovalo 8 žen, které se již aktivně zapojily. Sbor se schází jedenkrát týdně, většinou v pondělí od 18.15 hod. v Brdském památníku a v současné době začíná nacvičovat repertoár na největší svátky v roce – Velikonoce. Opět vyzýváme všechny, kteří by se chtěli ještě zapojit, aby bez obav přišli. Bude s nimi jednáno vřídlně. Vzhledem k nedostatku mužského elementu, který je pro smíšený sbor naprosto nepostradatelný, si dovoluujeme oslovit především mužskou část farnosti. Rádi uvítáme i ženy s hlubším hlasem, které udrží druhý hlas a kterých je kupodivu také velký nedostatek. Ne nadarmo se říká: Kdo zpívá, dvakrát se modlí. Chrámový zpěv je jednou z důležitých forem křesťanské služby a má stejně jako ostatní činnosti (ministrování, kostelnictví, úklid ...) pro liturgii velký význam. Rádi přivítáme zástupce rozličných generací, zapojit se může i dospívající mládež.

Kancionály

Po vánočních svátcích jsem na jedné z nedělních mší svatých vyzýval všechny, kteří si z rozličných důvodů odnesli domů červené zpěvníky z farního kostela, aby je co nejdříve vrátili k všeobecnému užívání, neboť jsou majetkem farnosti. Farní kostel dlouho neměl pořádné kancionály a poté, co je P. Stulík v počtu 80 ks !!! opatřil, se jich velká část nějakým záhadným způsobem ze svého původního místa pod kůrem ztratila. K dnešnímu dni je v kostele „přítomno“ 48 ks zpěvníků, přičemž 15 ks jsme zapůjčili do Voltuše, v městském kostele je 1 ks. Schází tedy 16 ks. Vyzývám tedy tentokrát touto cestou k urychlenému navrácení zpěvníků do kostela.

Úmysly mší svatých od 30. ledna do 12. února 2006

Ranní mše sv. R: Ne 8.30 hod. R - farní kostel Povýšení sv. Kříže ve Starém Rožmitále
m: St 8.00 hod. m - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí
Večerní mše sv. M: Út, Čt, Pá, So 17.30 hod. M - městský kostel sv. Jana Nepomuckého na náměstí

Po 30.1.	mše sv. není	Po 6.2.	mše sv. není
Út 31.1. M	Za Boží milosrdenství pro zbloudilé	Út 7.2. M	Za † Jindřicha Šťástku
St 1.2. m	Za † Karlu Jirmanovou	St 8.2. m	Za Josefa a Annu Hulmanovy a obojí rodiče
Čt 2.2. M	Za Marii Blažkovcovou	Čt 9.2. M	Za Miladu Folaufovou
Pá 3.2. M	Za † Anežku a Emanuela Zachovy	Pá 10.2. M	Za rodinu Holanovu
So 4.2. M	Za uzdravení a Boží posilu	So 11.2. M	Za Marii Haničincovou
Ne 5.2. R	Na dobrý úmysl	Ne 12.2. R	Za farnosti

Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost Starý Rožmitál, Rybova 1, 262 42 Rožmitál pod Třemšínem
☎ 318 665 182 Uzávěrka příštího čísla je ve středu 8.2. 2006. Redakce: P. Ivo Prokop, Ivana Hoyerová
V příspěvcích Z historie je doslovným citacím z farní kroniky ponechán jejich původní pravopis i stylist. úprava.

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 2 Ročník III

29. ledna 2006

Bůh působí i v naší temnotě (k svátku Hromnic)

I temná období života mohou být dobrými učiteli. Bůh totiž může působit i v naší temnotě, tam, kde my nemáme nic pod kontrolou. I temnota nás může mnohému naučit, může nám otevřít oči pro věci, které bychom jinak nepoznali. Jako je rok proměňován ročními obdobími, tak je člověk proměňován obdobími radosti, krize a nakonec smrtí a vzkříšením. Zdá se, že není jiná cesta růstu a proměny. Vyhýbáme-li se úzkostlivě temnotě, vyhýbáme se napětí, duchovní kreativité a nakonec i proměnění.

Bůh totiž může působit i v naší temnotě, tam, kde my nemáme nic pod kontrolou.

Nahlédnutí do farní statistiky

Začátek nového roku je opět dobrou příležitostí, abychom se podívali, jaký byl rok předchozí. Proto nebude jistě na škodu zveřejnit některé statistické údaje týkající se naší farnosti:

Udělení svátosti křtu:	11	Církevní sňatky:	3
I. svaté přijímání	2	Dětské mše sv.	6
Břimování	18	Církevní pohřby:	22 (do země 17, kremace 5)
Pomazání nemocných:	41 (individuálně 11, společně v domově důchodců 30)		

Na křest se připravují od podzimu dva katechumeni

Na tomto místě bude také vhodné uvést jakousi finanční uzávěrku za rok 2005 v naší farnosti. K 1. lednu roku 2006 začínala farnost s finančními prostředky ve výši 297.403,06 Kč.

Celkem příjmy za rok 2005 činily 832.447,84 Kč

V kostelních sbírkách se celkem vybralo 204.022,- Kč a fyzické osoby věnovaly finanční dary ve výši 58.790,- Kč. Ze sbírek mimo jiné Charita obdržela 5.899,- Kč. Na potřeby diecéze jsme poukázali 5.435,- Kč. Sběrka na bohoslovce přinesla 4.916,- Kč. Sběrka na misie činila 7.912,- Kč. Sběrka na „svatopetrský haléř“ dosáhla 4335,- Kč. Odvody diecézi tvořily 18.280,- Kč. Celkem jsme odeslali sbírky a odvody ve výši 50.716,- Kč.

Jaké byly výdaje na opravy? V uplynulém roce činily výdaje na opravy památek (především na malování městského kostela a osekání jeho omítek, dále na stavbu komína a rekonstrukci odpadů a rozvodů vody na faře) 435.939,50 Kč. Ostatní opravy stály pouze 849,- Kč. Státní orgány nám přispěly 180.000,- Kč a město Rožmitál pod Třemšínem se podílelo částkou 76.429,- Kč. Biskupství nám poslalo příspěvek na opravy fary 150.000,- Kč.

Celkem výdaje za rok 2005 činily 755.380,- Kč

Příjmy převýšily výdaje o 77.067,33 Kč. Naše farnost tedy vstoupila do roku 2006 s finančními prostředky ve výši 374.470,39 Kč.

Za všechny dary a příspěvky do sbírek upřímně děkuji a prosím, aby Bůh odplatil dárcům jejich štědrost.

P. Ivo Prokop, administrátor

Věčnost

Hledající: Sadhue, říkáš, že jednoho dne utrpení ustane a že se budeme radovat z věčné jednoty s Bohem. Co mi můžeš říci o našem věčném domově?

Sadhu: Jedna věc nás nikdy neuspokojí nadlouho. Vždycky chceme měnit okolnosti a prostředí, v nichž se nacházíme. Tento neklid pramení z naší hluboké vnitřní obavy, že pomíjivé věci tohoto světa nikdy nemohou uspokojit naši duši, že nám nikdy nemohou dát pocit stálého a neměnného naplnění. Jen když se obrátíme k Mistru, budou naše touhy proměněny a dokonale pokoj, dar, který člověka nikdy neunaví, se zjeví jako nejhlubší touha našeho srdce - a konečně jako to jediné, co duše hledá. Je mnoho nešťastných lidí. kteří se radují při pomýšlení na to, že po smrti přijdou do nebe, ale kteří si neuvědomují, že nebe musí začínat zde na zemi. Jak by se mohli radovat z toho, že jsou na místě, na něž nejsou zvyklí? Vidím tolik lidí, dokonce i mezi zbožnými, kteří nedovedou mezi sebou žít v souladu ani během tohoto krátkého pozemského života. Jak by spolu mohli žít po celou věčnost? Nevěřím v náboženství, které nabízí nebe teprve potom, co tento život skončí. Je pravda, že náš příbytek není zde; naše útočiště se nalézá někde jinde. Avšak mnozí z těch, kdo čekají na nebe, zjistí, že duchovní království je podivné a vůbec neodpovídá jejich vkusu.

V duchovní říši jsou nebe a peklo dva opačné stavy bytí. Tyto stavy se již nyní rozvíjejí v srdci každého člověka. Tyto dva stavy duše nemůžeme vidět o nic víc, než můžeme vidět samotnou duši. Ovšem můžeme je zažít právě tak jasně, jako cítíme tělesnou bolest nebo vychutnáváme lahodnou chuť sladkého ovoce. Zranění způsobené fyzickým úderem se může zanítit a zhoršit natolik, že způsobí strašlivou bolest, či dokonce smrt. A my víme, že ovoce nás může živit a udržovat při životě, což je důležitější než pouhé vychutnání jeho sladké chuti. Podobně s sebou každý hříšný skutek nese bolestné následky, právě jako dobrý skutek přináší důsledky blahodárné. Ačkoliv snad plně nevnímáme bolest či potěšení z těchto následků, budeme je vnímat, až zcela vstoupíme do duchovní říše.

Občas zažijeme náhlý pocit duchovního pokoje nebo bolesti, cosi, co k nám přichází z duchovního světa, aniž bychom na to my sami mysleli nebo si to přáli. Tento pocit je začátkem nebe nebo pekla. Může se objevit znovu a měnit se, ale postupně jedno nebo druhé převáží podle našeho duchovního zaměření. Tím, že jedno či druhé opakovaně přijímáme, určujeme si svůj duchovní osud. Proto základy nebe či pekla leží hluboko v našem srdci dávno před tím, než přejdeme na onen svět. Až náš život na tomto světě skončí, vstoupíme do toho duchovního stavu, který nám naše touhy či vášně připravily.

Hledající: Kdybychom si sami volili svůj věčný osud, pak by si jistě nikdo nevybral věčnou smrt, že?

Sadhu: Bůh vsutku stvořil lidské srdce tak, že je nakloněno přijmout jeho živého Ducha. U mnoha lidí se ovšem vyvinula taková láska a oddanost k hmotným věcem, že jejich srdce není schopno obrátit se k věcem duchovním. Pomysli na dřevěné uhlí. Je přirozeně nakloněno k tomu, přijímat do sebe oheň, ale bez kyslíku do něj oheň nemůže proniknout. Jestliže se utápíme ve světských zábavách, živý oheň nemůže vzplanout a my zůstáváme v temnotě. Pouze když se obrátíme k Mistru, bude chrám našeho srdce vyčištěn. Teprve potom budeme připraveni přijmout do svého srdce jeho ducha. Teprve potom budeme moci zažít skutečnou blaženost a trvalý pokoj.

Připravenost našeho srdce a myslí přijmout Božího ducha je jako struny houslí. Jsou-li správně naladěny, ve vzájemné harmonii, pak dotek smyčce vyvolá krásnou hudbu. Jestliže ne, je to jen disonance. Je-li naše srdce skutečně připraveno přijmout Božího ducha, budou z něj vycházet krásné melodie a radostný souzvuk – jak v tomto životě, tak v duchovním světě.

Když Mistr dal svůj vlastní život na kříži, byli vedle něj ukřižováni dva zločinci. Zdálo by se, že všichni tři muži trpěli stejný úděl, ale z duchovního hlediska v tom byl ohromný rozdíl. Jeden zůstal cynický a neuctivý, a dokonce se vysmíval Mistru, který trpěl. Druhý zločinec pocítil hlubokou bolest z výčitek svědomí a poznal velkou nespravedlnost Mistrovy popravky. Otevřel tedy své srdce v lásce a ve spojení s Mistrem a uslyšel upokojující slova, že téhož dne vejde do ráje. Ráj neexistuje jen za hrobem; začíná už v lidském srdci. Někteří lidé oslavují Mariino lůno, v němž přebýval vtělený Bůh. To ale bledne v porovnání s každým srdcem, do něhož člověk pozve Mistra, který je změněn v nebe samo.

Jednou jsem ve vidění spatřil muže, který přišel do duchovního světa. Byl velmi rozrušen, neboť

Následující rok 1885 nezačal pro zdejší duchovenstvo vůbec dobře. „V roce tom namahali se měšťtí znova, aby kapli jejich nebyvalá práva se přiřkla. Když na rozhodnutí konsistoriálním Jeho Biskupská Milost podepsaná nebyla, domnívali se, že snad o tom ani neví, a tvrdili, že on by tak nerozhodl. Proto vypravila se tam deputace ještě jednou, a prosili znovu o to, co už jim odepřeno bylo. Pan Biskup zplnomocnil Blatenského vikáře veled. p. Josefa Pekárka, aby věc vyšetřil. Tento pán domníval se, že kdyby zde byl druhý kaplan, že by tím již městu vyhovoeno bylo, ač křivě, a proto tázal se far. úřadu pod jakou podmínkou by kaplana přijal. Farní úřad odpověděl, že pod podmínkou, když mu řádná kongrua (= plat duchovního ve veřejné duchovní správě, zajištěný zákonem – pozn.) 350 zl. zaručena bude. Jelikož není nikoho, kdo by tuto kongruu zajistil, zůstalo na ujednání. – Měšťtí učinili pokus ještě jeden, a šli k p. místodržiteli do Prahy s prosbou, aby vymohl jim, by sem kaplan dán byl. Místodržitelství skutečně zaslalo ku konsistori dopis, v němž se táže, proč druhý kaplan sem ustanoven není, když fase farářova zní na 1900 zl. Podle toho prý může farář sem kaplana vydržeti. Bisk. konsistor žádala vysvětlení od farního úřadu, který je taky podal, dokázav, že ani hrubý příjem jeho bez odražení všech výloh 1900 zl. neobnáší. Tím věc zůstala opět nerozhodnuta.“

1. října 1885 byl dosavadní kaplan a pisatel kroniky Josef Lhotský knížetem arcibiskupem Františkem Schönbornem ustanoven za „*superiora*“ (představeného) knížecího arcibiskupského domu v Klatovech, kam se 27. října i odstěhoval. Jako kaplan strávil v Rožmitále 12 let a několik měsíců. Na toto místo nastoupil jeho bratr Vojtěch Lhotský, který první rok po vysvěcení strávil jako kaplan v Jistebnici u Tábora. Poslední zápis P. Josefa Lhotského ve farní kronice zní takto: „*Rok tento pro veliké sucho, které přes celý máj a červen trvalo patří k nejméně úrodným.*“ Třináct stran farní kroniky popsaných úhledným a dobře čitelným rukopisem nám nepřímou odhalilo povahové rysy pisatele. Snad zde můžeme hledat i jakousi symboliku – třináct stran jako třináct započatých let zdejšího působení. P. Josef Lhotský pocházel z Božejova a do Rožmitála přišel jako novosvěcenec. Byl pracovitým, svědomitým a štědrým kaplanem, díky němuž má farní kostel mj. překrásnou křížovou cestu. Jako trpělivý ošetřovatel děkana Boše se snažil obhajovat jeho dílo a pokračovat v něm. Neuznával nespokojenost městských s duchovní správou, ale průběh kauzy popsal zřejmě velmi objektivně. V jeho osobě Rožmitál ztratil věrného duchovního, jehož si asi nedokázal ani patřičně vážít. A opět dlužno podotknout, že to nebylo poprvé a zřejmě ani naposledy.

(Pokračování příště)

Ivana Hoyerová

Zpráva a oznámení

Hromnice

Při mši sv. na „Hromnice“ (svátek Uvedení Páně do chrámu) dne 2. února 2006 budou svčeny hromniční svíce. Doporučuji přinést si svíce vlastní, ale v kostele budou samozřejmě připraveny svíce i pro ty, kdo si vlastní nepřinesou.

Mše sv. v domově důchodců

V kapli v rožmitálském domově důchodců bude sloužena mše sv. tentokrát ve čtvrtek 2. února a to jako obvykle od 15.00 hod.

Setkání příznivců mužské spirituality

Setkání v měsíci únoru připadá již na středu 1.2.2006. Tentokrát bude od 20.00 hod. na SVATÉ HOŘE u Příbrami v klášteře redemptoristů. Slovem bude provázet P.Piotr Nowicki, CSsR. Tématem setkání v roce 2006 je „VEČEŘE PÁNĚ“ podle vypracovaných lekcí P. Václava Vacka, kde klade otázky a odpovědi o smyslu mše sv. Pokud by někdo další rád obohatil naši skupinu, jsme mu otevřeni. *Kontaktní osoby: Petr Kaněra (723 142 080), Václav Hašek (721500 508) a Aleš Brotánek (604 713 426).*

v celém svém životě nikdy nepomyslel na nic jiného než jak si vydělat na svůj denní chléb. Zároveň jsem viděl jiného muže, který zemřel a vešel do duchovního světa. Byl to pochybovač, tvrdohlavý ve svých názorech. Svatí a andělé se jich s láskou a soucitem ujali a snažili se je vést do nebeského světa. Oni se však znovu a znovu obraceli zpět ke stínům, neboť hřích je natolik pokřivil, že o všem pochybovali a ničemu nevěřili. Díval jsem se na ně a byl jsem zvědav, jak skončí. Jeden ze svatých se ke mně obrátil a řekl: „Bůh se nad nimi přesto může smilovat.“

Pak jsem viděl jiného muže, který vešel do duchovního světa. Ten muž vedl špatný život. Když přišli andělé a svatí, aby mu pomohli, proklínal je a zlořečil jim: „Bůh je úplně nespravedlivý. Připravil nebe pro takové pochlebovačné otroky, jako jste vy, a nás, co jsme zbyli, posílá do pekla. A vy ho nazýváte Láskou!“ Potom nádherný hlas vysokého anděla zvolal: „Bůh dává tomuto muži svolení, aby vstoupil do nebe.“ Muž nedočkavě vykročil. Avšak jakmile se dostal ke dveřím nebe a uviděl svatý, zářivý palác se všemi jeho slavnými obyvateli, začal se cítit nesvůj. Andělé ho povzbuzovali, aby šel dál a uviděl Mistra, jak sedí na svém trůně. Když se o to však pokusil, světlo Slunce spravedlnosti odhalilo nečistotu jeho života znečištěného hříchem. Odvrátil se v mukách odporu k sobě samému a utekl s takovým spěchem, že se po hlavě vrhl do bezedné jámy.

Pak jsem uslyšel hlas Mistra, který říkal: „Pohleďte, mé drahé děti! Nikomu nezakazují vejít do mého království. Nikdo to nezakázal ani tomuto muži, ani mu nepřikázal, aby odešel. Byl to on se svým nečistým životem, kdo utekl z tohoto svatého místa. Nenarodíte-li se z ducha, nevidíte Boží království.“

Hledající: Je věčná blaženost dostupná každému člověku?

Sadhu: Mnozí po ní touží, ale ztrácejí ji pro svou vlastní bláhovost. Jeden chudý žebrák seděl jednadvacet let na ukrytém pokladu, aniž o tom věděl. Tak žhavě hořel touhou po penězích, že dokonce šklubil haléře, které dostal. Nakonec zemřel v naprosté chudobě. Protože ten chamtivce seděl tak dlouho na jednom místě, začalo se říkat, že tam měl ukryto něco cenného. Guvernér proto nechal na tom místě kopat a objevila se truhla s pokladem, plná cenných klenotů. Chamtivý žebrák zemřel, aniž se dozvědělo bohatství, které leželo několik centimetrů pod ním, a cennosti nakonec místo toho přišly do královského pokladu. Boží příslib blaženosti máme velmi blízko – svých ústech a ve svých srdcích.

Mnoho lidí zemřelo žízni, i když byli obklopeni oceánem. Jeho slaná voda prostě nemohla utišit jejich žízeň. Právě tak jsou mnozí lidé, kteří žijí uprostřed nekonečné Boží lásky, ale umírají žízni, protože hřích sladkou vodu Boží lásky změnil, takže se pro ně stala hořkou. Ti, kdo se odvrátí od hříchu a hledají duchovní život u Mistra, nalézají prameny živé vody, které vytékají z tohoto moře lásky. Nalézají plné uspokojení a trvalý mír. To je nebe.

Jednoho věrného Mistrova následovníka mučili tak, až se ocitl na pokraji smrti. Byl však naplněn takovou duchovní radostí, že se obrátil ke svým mučitelům a řekl: „Ach, kdybych vám tak mohl otevřít své srdce a ukázat vám nádherný pokoj, který jsem našel.“ Udivení jeho vnitřním klidem tvářil v tvář takovému utrpení tito hloupí lidé rozšířili jeho srdce, neboť doufali, že v něm naleznou něco cenného. Samozřejmě nenašli nic. Skutečnost nebeské blaženosti znají jen ti, kdo otvírají svá srdce a přijímají ji.

Někdy náš pocit vnitřního pokoje a duchovní blaženosti bledne. Může k tomu dojít pro nějakou neposlušnost nebo proto, že se od nás Duch na nějakou dobu vzdaluje. Abychom znovu poznali, jak prázdná a nepokojná je naše duše bez Boha. Tak nám Bůh může opět zjevit naši vnitřní slabost a naučit nás, že bez duchovního života nejsme nic než suché kosti. Bůh nás chce chránit před pýchou a samolibostí z myšlenky, že jsme něčeho dosáhli svou vlastní lidskou silou. Bůh nás cvičí a vychovává, abychom se opět obrátili k Mistru a našli nekonečné duchovní štěstí.

Někdy ty, kdo jsou naplněni Božím duchem, zaplaví božská blaženost a upadají do stavu vytržení, či dokonce bezvědomí. To je připomínka toho, že tělo a krev nemohou pojmout slávu a požehnání duchovního světa. Jen když se naše duše osvobodí od smrtelného těla, zakusíme plnost duchovního pokoje, v němž bolest a utrpení, smutek a vzdechy, trápení a smrt navždy pomínou.

Uprostřed polárních ledových polí může člověk nalézt proudící potoky horké vody. Právě tak můžeme nalézt, dokonce i uprostřed tohoto světa bez lásky a plného utrpení, neúnavné proudy nebeského pokoje. Dochází k tomu všude tam, kde v lidském srdci plane oheň Božího ducha.

Sadhu Sundar Singh (1889 – 1929) indický konvertita ke křesťanství

Z historie 27. část – P. Linhart Pinter (2.)

Několik minulých dílů našeho historického seriálu prostupuje kauza „městští versus duchovenstvo“, která svého vrcholu a jakéhosi řešení dosáhla po nástupu P. Linharta Pintera. Celý minulý díl jsme věnovali úřednímu dopisu, který obdržela městská rada od českobudějovického biskupství na samý závěr roku 1884. Českobudějovický biskup se v něm opravdu upřímně snažil vysvětlit nespokojeným farníkům zastoupeným městskou radou důvody svého pro ně tak nepříjemného rozhodnutí. Ale jeho podpis na dopise chyběl. Každý rozumný člověk uzná, že váha podpisu kancléře a generálního vikáře je dostatečná. Ne však rožmitálští. Za vším hledali zradu, podezřívali a v žádném případě se s rozhodnutími hned tak nesmiřovali. Za chvíli se dovíme víc.

Kdybychom se dnes chtěli vžít do každé ze stran ve sporu, mohl by se nám spor jevit pokaždé zcela jinak: na jedné straně přinejmenším jako nevhodný, do jisté míry až nehorázný, podíváme-li se pohledem duchovenstva, na straně druhé jako zcela opodstatněný, cítíme-li s městskými. Nesporným faktem však zůstává, že i když pochopíme snahu obyvatelů města, tehdy již mnohokrát většího než Starý Rožmitál, o zviditelnění svého svatozátku – městské kaple, nemůžeme nevidět, jak naprosto sobecky jednali. Bylo jim jedno, kolik má duchovenstvo práce, zřejmě ani nepochopili, co všechno museli na této „rozlehlé“ osadě stihnout pouze dva duchovní. Uvědomíme-li si, že každý kněz mohl v té době sloužit pouze jednu mši sv. za den, musíme se nakonec přiklonit ke stejnému názoru, jaký ve svém dopise vyslovil sám duchovní pastýř diecéze. Vedle toho jsou tu ještě jiné důvody, než jen zaměstnanost a vytíženost rožmitálských kněží, je tu i nesporný, historicky podmíněný fakt, že Starý Rožmitál měl jako osada faru již od 14. století a kostel už nejméně od století 13. Stavba starobylého farního chrámu se stala základem osídlení celé rožmitálské kotliny, je tedy nesporné, že staroměstský kostel měl, má a doufám, že i bude mít stále výsostně postavení, i když se za sto let poměry velice změnily. Jedno nám však i dodnes zůstalo. I když dnes cítíme potřeby farníků a kněz kvůli nim dojíždí do města téměř každý den, zůstává farní kostel kostelem privilegovaným. Zde se konají křty a svatby, slaví se zde téměř všechny slavnosti v čele s Velikonocemi a Vánoce. Ovšem celá farnost se v něm v neděli již neschází. Máme totiž narozdíl od našich předků jednu inovaci – totiž anticipovanou mši v sobotu večer v městském kostele. Je tím dána možnost zúčastnit se nedělní mše i těm, kteří z rozličných důvodů nemohou přijít na nedělní bohoslužbu. Z pohledu našich předků tedy farní kostel přeci jen zanedbáváme. Určitě u každého z nás vítězí i jiné, než vážné důvody, k neúčasti na nedělní mši ve Starém Rožmitále. Nechce se nám vstávat, po ránu je velká zima, je to daleko atd. V tom jsme zajedno s některými našimi předky. Ostatně, jsme jenom lidé. Ale my, narozdíl od nich, máme dopravní prostředky i teplé oblečení. Skutečností tedy zůstává, že přání některých našich předků nakonec zvitězila. Městská kaple byla povýšena na filiální kostel, koná se tu anticipovaná mše sv. a možná už ani některým nepřijde, že by byl mezi našimi dvěma kostely nějaký větší rozdíl. A toho se obávalo jak staroměstské duchovenstvo, tak českobudějovický biskup. Jejich společné přání „*aby zbožné obyvatelstvo Rožmitálské s láskou se chýlilo vždy ku svému farnímu chrámu nedbajíc některých obtíží, ježto by se řádný jeho navštěvováním spojeny snad byly*“, je nejen přáním tehdejších farníků, ale i odkazem do budoucna, tedy nám i všem, kteří po nás přijdou. Kostely byly, jsou a snad i stále budou nejen architektonickými skvosty, díly bezpočtu pracovních rukou, důkazy zbožnosti národa, ale především stánky Božími, v nichž se více než kde jinde projevuje veliká síla setkání člověka s Bohem. Náš farní kostel nemá jen slavnou historii, podrženou působením Jakuba Jana Ryby, ale byl postaven zbožnými předky v pustině pohanství jako symbol víry a dodnes umožňuje nejen věřícím, ale i nevěřícím zažít jedinečné pocity krásy a blaha, jak to dokládá nejedno tvrzení návštěvníků kostela: „Tady je nám dobře“. A není to zdaleka jen zásluha krásného interiéru, o němž se snažíme jako farníci pečovat. Je to především genius loci a mocné působení Ducha sv., které ovlivňuje všechny, kdo se dokáží zastavit a „naslouchat“.

Ale vraťme se od těchto úvah k historickým faktům. Co můžeme prozradit do budoucna? Městští se svého snu nevzdali. Ale o tom až za chvíli.

Rok 1884 pro nás nemusí znamenat jen rok sporů. Zachovala se nám na něj i jedna „hmotná“ vzpomínka. Jsou jí obrazy v příčné lodi farního kostela. Dva z nich visí nad zpodobnicemi a možná jsme si jich, právě proto, že jsou jaksi zastrčené, ani tolik nevšimli. Na jednom je zachycena žena (zřejmě Maří Magdaléna), která umývá Ježíšovi nohy, na protějším pak návrat marnotratného syna. Proti postrannímu vchodu visí třetí, dnes již značně poškozený obraz znázorňující Ježíše vyhánějícího kupce z chrámu. „*Malovány byly od akad. malíře Mosa v Příbrami* (stejně jako obrazy křížové cesty – pozn.) *na náklad osadního kaplana Josefa Lhotského ke cti Boží a na paměť bývalého děkana Františka Boše.*

v celém svém životě nikdy nepomyslel na nic jiného než jak si vydělat na svůj denní chléb. Zároveň jsem viděl jiného muže, který zemřel a vešel do duchovního světa. Byl to pochybovač, tvrdohlavý ve svých názorech. Svatí a andělé se jich s láskou a soucitem ujali a snažili se je vést do nebeského světa. Oni se však znovu a znovu obraceli zpět ke stínům, neboť hřích je natolik pokřivil, že o všem pochybovali a ničemu nevěřili. Díval jsem se na ně a byl jsem zvědav, jak skončí. Jeden ze svatých se ke mně obrátil a řekl: „Bůh se nad nimi přesto může smilovat.“

Pak jsem viděl jiného muže, který vešel do duchovního světa. Ten muž vedl špatný život. Když přišli andělé a svatí, aby mu pomohli, proklínal je a zlořečil jim: „Bůh je úplně nespravedlivý. Připravil nebe pro takové pochlebovačné otroky, jako jste vy, a nás, co jsme zbyli, posílá do pekla. A vy ho nazýváte Láskou!“ Potom nádherný hlas vysokého anděla zvolal: „Bůh dává tomuto muži svolení, aby vstoupil do nebe.“ Muž nedočkavě vykročil. Avšak jakmile se dostal ke dveřím nebe a uviděl svatý, zářivý palác se všemi jeho slavnými obyvateli, začal se cítit nesvůj. Andělé ho povzbuzovali, aby šel dál a uviděl Mistra, jak sedí na svém trůně. Když se o to však pokusil, světlo Slunce spravedlnosti odhalilo nečistotu jeho života znečištěného hříchem. Odvrátil se v mukách odporu k sobě samému a utekl s takovým spěchem, že se po hlavě vrhl do bezedné jámy.

Pak jsem uslyšel hlas Mistra, který říkal: „Pohleďte, mé drahé děti! Nikomu nezakazují vejít do mého království. Nikdo to nezakázal ani tomuto muži, ani mu nepřikázal, aby odešel. Byl to on se svým nečistým životem, kdo utekl z tohoto svatého místa. Nenarodíte-li se z ducha, nevidíte Boží království.“

Hledající: Je věčná blaženost dostupná každému člověku?

Sadhu: Mnozí po ní touží, ale ztrácejí ji pro svou vlastní bláhovost. Jeden chudý žebrák seděl jednadvacet let na ukrytém pokladu, aniž o tom věděl. Tak žhavě hořel touhou po penězích, že dokonce šklubil haléře, které dostal. Nakonec zemřel v naprosté chudobě. Protože ten chamtivec seděl tak dlouho na jednom místě, začalo se říkat, že tam měl ukryto něco cenného. Guvernér proto nechal na tom místě kopat a objevila se truhla s pokladem, plná cenných klenotů. Chamtivý žebrák zemřel, aniž se dozvědělo bohatství, které leželo několik centimetrů pod ním, a cennosti nakonec místo toho přišly do královského pokladu. Boží příslib blaženosti máme velmi blízko – svých ústech a ve svých srdcích.

Mnoho lidí zemřelo žízni, i když byli obklopeni oceánem. Jeho slaná voda prostě nemohla utišit jejich žízeň. Právě tak jsou mnozí lidé, kteří žijí uprostřed nekonečné Boží lásky, ale umírají žízni, protože hřích sladkou vodu Boží lásky změnil, takže se pro ně stala hořkou. Ti, kdo se odvrátí od hříchu a hledají duchovní život u Mistra, nalézají prameny živé vody, které vytékají z tohoto moře lásky. Nalézají plné uspokojení a trvalý mír. To je nebe.

Jednoho věrného Mistrova následovníka mučili tak, až se ocitl na pokraji smrti. Byl však naplněn takovou duchovní radostí, že se obrátil ke svým mučitelům a řekl: „Ach, kdybych vám tak mohl otevřít své srdce a ukázat vám nádherný pokoj, který jsem našel.“ Udivení jeho vnitřním klidem tvář i tvář takového utrpení tito hloupí lidé rozšířili jeho srdce, neboť doufali, že v něm naleznou něco cenného. Samozřejmě nenašli nic. Skutečnost nebeské blaženosti znají jen ti, kdo otvírají svá srdce a přijímají ji.

Někdy náš pocit vnitřního pokoje a duchovní blaženosti bledne. Může k tomu dojít pro nějakou neposlušnost nebo proto, že se od nás Duch na nějakou dobu vzdaluje. Abychom znovu poznali, jak prázdná a nepokojná je naše duše bez Boha. Tak nám Bůh může opět zjevit naši vnitřní slabost a naučit nás, že bez duchovního života nejsme nic než suché kosti. Bůh nás chce chránit před pýchou a samolibostí z myšlenky, že jsme něčeho dosáhli svou vlastní lidskou silou. Bůh nás cvičí a vychovává, abychom se opět obrátili k Mistru a našli nekonečné duchovní štěstí.

Někdy ty, kdo jsou naplněni Božím duchem, zaplaví božská blaženost a upadají do stavu vytržení, či dokonce bezvědomí. To je připomínka toho, že tělo a krev nemohou pojmout slávu a požehnání duchovního světa. Jen když se naše duše osvobodí od smrtelného těla, zakusíme plnost duchovního pokoje, v němž bolest a utrpení, smutek a vzdechy, trápení a smrt navždy pomínou.

Uprostřed polárních ledových polí může člověk nalézt proudící potoky horké vody. Právě tak můžeme nalézt, dokonce i uprostřed tohoto světa bez lásky a plného utrpení, neúnavné proudy nebeského pokoje. Dochází k tomu všude tam, kde v lidském srdci plane oheň Božího ducha.

Sadhu Sundar Singh (1889 – 1929) indický konvertita ke křesťanství

Z historie 27. část – P. Linhart Pinter (2.)

Několik minulých dílů našeho historického seriálu prostupuje kauza „městští versus duchovenstvo“, která svého vrcholu a jakéhosi řešení dosáhla po nástupu P. Linharta Pintera. Celý minulý díl jsme věnovali úřednímu dopisu, který obdržela městská rada od českobudějovického biskupství na samý závěr roku 1884. Českobudějovický biskup se v něm opravdu upřímně snažil vysvětlit nespokojeným farníkům zastoupeným městskou radou důvody svého pro ně tak nepříjemného rozhodnutí. Ale jeho podpis na dopise chyběl. Každý rozumný člověk uzná, že váha podpisu kancléře a generálního vikáře je dostatečná. Ne však rožmitálští. Za vším hledali zradu, podezřívali a v žádném případě se s rozhodnutími hned tak nesmířovali. Za chvíli se dovíme víc.

Kdybychom se dnes chtěli vžít do každé ze stran ve sporu, mohl by se nám spor jevit pokaždé zcela jinak: na jedné straně přinejmenším jako nevhodný, do jisté míry až nehorázný, podíváme-li se pohledem duchovenstva, na straně druhé jako zcela opodstatněný, cítíme-li s městskými. Nesporným faktem však zůstává, že i když pochopíme snahu obyvatelů města, tehdy již mnohokrát většího než Starý Rožmitál, o zviditelnění svého svatozátku – městské kaple, nemůžeme nevidět, jak naprosto sobecky jednali. Bylo jim jedno, kolik má duchovenstvo práce, zřejmě ani nepochopili, co všechno museli na této „rozlehlé“ osadě stihnout pouze dva duchovní. Uvědomíme-li si, že každý kněz mohl v té době sloužit pouze jednu mši sv. za den, musíme se nakonec přiklonit ke stejnému názoru, jaký ve svém dopise vyslovil sám duchovní pastýř diecéze. Vedle toho jsou tu ještě jiné důvody, než jen zaměstnanost a vytíženost rožmitálských kněží, je tu i nesporný, historicky podmíněný fakt, že Starý Rožmitál měl jako osada faru již od 14. století a kostel už nejméně od století 13. Stavba starobylého farního chrámu se stala základem osídlení celé rožmitálské kotliny, je tedy nesporné, že staroměstský kostel měl, má a doufám, že i bude mít stále výsostně postavení, i když se za sto let poměry velice změnily. Jedno nám však i dodnes zůstalo. I když dnes cítíme potřeby farníků a kněz kvůli nim dojíždí do města téměř každý den, zůstává farní kostel kostelem privilegovaným. Zde se konají křty a svatby, slaví se zde téměř všechny slavnosti v čele s Velikonocemi a Vánoce. Ovšem celá farnost se v něm v neděli již neschází. Máme totiž narozdíl od našich předků jednu inovaci – totiž anticipovanou mši v sobotu večer v městském kostele. Je tím dána možnost zúčastnit se nedělní mše i těm, kteří z rozličných důvodů nemohou přijít na nedělní bohoslužbu. Z pohledu našich předků tedy farní kostel přeci jen zanedbáváme. Určitě u každého z nás vítězí i jiné, než vážné důvody, k neúčasti na nedělní mši ve Starém Rožmitále. Nechce se nám vstávat, po ránu je velká zima, je to daleko atd. V tom jsme zajedno s některými našimi předky. Ostatně, jsme jenom lidé. Ale my, narozdíl od nich, máme dopravní prostředky i teplé oblečení. Skutečností tedy zůstává, že přání některých našich předků nakonec zvitězila. Městská kaple byla povýšena na filiální kostel, koná se tu anticipovaná mše sv. a možná už ani některým nepřijde, že by byl mezi našimi dvěma kostely nějaký větší rozdíl. A toho se obávalo jak staroměstské duchovenstvo, tak českobudějovický biskup. Jejich společné přání „*aby zbožné obyvatelstvo Rožmitálské s láskou se chýlilo vždy ku svému farnímu chrámu nedbajíc některých obtíží, ježto by se řádný jeho navštěvováním spojeny snad byly*“, je nejen přáním tehdejších farníků, ale i odkazem do budoucna, tedy nám i všem, kteří po nás přijdou. Kostely byly, jsou a snad i stále budou nejen architektonickými skvosty, díly bezpočtu pracovitých rukou, důkazy zbožnosti národa, ale především stánky Božími, v nichž se více než kde jinde projevuje veliká síla setkání člověka s Bohem. Náš farní kostel nemá jen slavnou historii, podrženou působením Jakuba Jana Ryby, ale byl postaven zbožnými předky v pustině pohanství jako symbol víry a dodnes umožňuje nejen věřícím, ale i nevěřícím zažít jedinečné pocity krásy a blaha, jak to dokládá nejedno tvrzení návštěvníků kostela: „Tady je nám dobře“. A není to zdaleka jen zásluha krásného interiéru, o němž se snažíme jako farníci pečovat. Je to především genius loci a mocné působení Ducha sv., které ovlivňuje všechny, kdo se dokáží zastavit a „naslouchat“.

Ale vraťme se od těchto úvah k historickým faktům. Co můžeme prozradit do budoucna? Městští se svého snu nevzdali. Ale o tom až za chvíli.

Rok 1884 pro nás nemusí znamenat jen rok sporů. Zachovala se nám na něj i jedna „hmotná“ vzpomínka. Jsou jí obrazy v příčné lodi farního kostela. Dva z nich visí nad zpodobnicemi a možná jsme si jich, právě proto, že jsou jaksi zastrčené, ani tolik nevšimli. Na jednom je zachycena žena (zřejmě Maří Magdaléna), která umývá Ježíšovi nohy, na protějším pak návrat marnotratného syna. Proti postrannímu vchodu visí třetí, dnes již značně poškozený obraz znázorňující Ježíše vyhánějícího kupce z chrámu. „*Malovány byly od akad. malíře Mosa v Příbrami* (stejně jako obrazy křížové cesty – pozn.) *na náklad osadního kaplana Josefa Lhotského ke cti Boží a na paměť bývalého děkana Františka*